

blot mistænkte, overfor Borgere, som ikke har gjort sig skyldige i noget, der rammes af Straffeloven. Thi det er netop Forudsætningen, at vedkommende ikke har forset sig paa en Maade, der bringer ham i Strid med Straffeloven. Endelig vil man efter dette Forslag ogsaa stadig komme til at være i Uoverensstemmelse med Straffeloven. Straffeloven fastsætter jo Minimumsbetingelserne for, at en Mand skal straffes, men ved Siden af den faar vi saa altsaa denne Lov, i Kraft af hvilken en Mand kan blive underkastet en langt mere vilkaarlig Behandling end i Kraft af Straffeloven.

Mindretallet har ønsket, for saa vidt vi ikke kan faa vort Forslag gennemført, at denne Lovgivning i det mindste begrænses og gøres midlertidig, saaledes at den opfører at gælde, naar Straffeloven træder i Kraft, eller — hvis man ikke vil sætte den i Forbindelse med Straffeloven —, at dersættes en bestemt Frist for dens Ophør, f. Eks. den 1. Januar 1928 eller en anden Dato. Vi har imidlertid ikke faaet Tilslutning til denne vor Tanke, uagtet vi maatte mene at kunne have godt Haab om en saadan Tilslutning efter de Forhandlinger, der fandt Sted ved Sagens første Behandling. Under denne udtalte nemlig det ærede Medlem Hr. Zahle, at selvfølgelig vilde denne Lov ophøre at gælde, naar der kom en ny Straffelov, og Ministeren udtalte, at i alt Fald praktisk set gjaldt den kun, indtil den nye Straffelov kom. Vi havde derfor haabet, at vi kunde have faaet indført den Begrænsning med Hensyn til denne Lovgivning; at den kun skulde gælde, indtil den nye Straffelov kom, men dette Haab er altsaa ikke gaaet i Opfyldelse.

Jeg er klar over, at man overfor vort Forslag vil kunne indvende, at det heller ikke giver den kraftigste Beskyttelse overfor Sædelighedsforbrydere. Nej, det er rigtigt nok, det gør det ikke, fordi vi altsaa ikke er gaaet den Vej, som var den rationelle: at tage alle Bestemmelserne med, baade om Recidivister og om Psykopater. Jeg forklarede lige før, hvorfor vi ikke har gjort det, men naar vi har holdt os indenfor det Omraade, som dermed er givet, er vort Forslag efter vor Mening mere rationelt end Flertallets.

Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet, hvorvidt Sagens Forhistorie kan og bør ændre noget i det Standpunkt, jeg her har udviklet; altsaa om der af Hensyn til det Tilfælde, vi kender, er nogen Grund til at foretrække Flertallets Forslag for Mindretallets Ændringsforslag. Jeg har omtalt Sagens Forhistorie, for saa vidt angaar Tilslutningen fra Partiformændene. Naar jeg i

øvrigt skal omtale den, er det, fordi den for selve Lovforslaget spiller en saa stor Rolle; og naar dette er Tilfældet, skyldes det, at det netop fra alle Sider er fremhævet, at det foreliggende Tilfælde har været meget vigtigt med Hensyn til Forslagets Fremkomst. Vi ser allerede Professor Bentzon udtale, at han mener, at Ministeren har haft Hjemmel til at gaa frem, som sket er, men at det dog vilde være bedre at faa en Lov derom. Vi ser, at de ærede Medlemmer Hr. Pürschel og Hr. Rode under Finanslovdebatten opfordrede Ministeren til at skaffe Lovhjemmel for det foreliggende Tilfælde, og vi ser, at det netop pointeres i Lovforslagets Motiver, at det er Hensynet til denne Mand, til dette konkrete Tilfælde, der har bevirket Lovforslagets Fremkomst; det pointeres saa skarpt som vel muligt. Vi ser ogsaa, at Justitsministeren under første Behandling udtaler, at det foreliggende Tilfælde er det centrale, idet han i alt Fald paa et enkelt Sted siger: Med Henblik paa det konkrete Tilfælde, som vi egentlig behandler her. Spørgsmaalet er altsaa, om Sagens Forhistorie giver Anledning for Tingets Medlemmer til at stemme for Flertallets eller for Mindretallets Forslag. Det bliver da nødvendigt at se paa det foreliggende Tilfælde, og jeg skal da først fremsætte mit Syn paa det.

Mit Indtryk, da jeg hørte Spørgsmaalet blive drøftet under Finanslovdebatten, var det, at her stod vi overfor en Sædelighedsforbryder af den værste Slags; selv om han maaske ikke ligefrem har gjort sig skyldig i Voldtægt, har han dog gjort sig skyldig i et Forhold, som nærmer sig meget stærkt dertil. Han er altsaa af den allerværste Slags, og jeg tror, at Befolkningens store Flertal har den samme Anskuelse med Hensyn til dette foreliggende Tilfælde; i alt Fald, naar jeg er kommet til at tale med nogen om det og har spurgt om deres Mening, har jeg altid faaet det Svar: Ja, men han er jo af den allerværste Slags. Jeg skal ikke tage denne Mand i Forsvar; Sagen kommer jo nu frem for Domstolene, og det bliver Domstolenes Sag at undersøge Spørgsmaalet. Jeg skal kun sige, at mit Indtryk af Sagen, efter at jeg har læst Sagens Akter, er meget forandret. Tidligere havde jeg, som jeg ogsaa har sagt, ikke saa sikkert et Grundlag, som jeg nu har; naar jeg mente, at man havde haft andre Veje at gaa, men efter at jeg nu har set Sagens Akter, føler jeg mig overbevist om, at der havde staaet mange andre Veje til Politimyndighedernes Raadighed i det foreliggende Tilfælde.

Mit Indtryk af Sagen var endvidere